

La solitud

Entre la selva s'amaga,
entre planes abunda,
un ésser una mica extrany,
que en llàgrimes inunda.

Quan estic amb ell,
nostàlgia i tristesa aporta,
farta de mi està,
que ja ni em soporta.

ÉS una amiga fidel,
que encara que vulgui,
no m'abandona.

Ai estimada solitud,
sempre t'estimaré,
sola mai et deixaré.

Nabiu negre

DAWOOD AHMAD KHAN
3^oB

CATALÀ-POESIA: LA PILOTA

Dia de Nadal

Cançons antigues com a banda sonora

Estovalles ben planxades

Vaixella dels dies especials

Plat fons amb un rivet daurat

Sopa amb galets gegants

i una pilota.

Només n'hi ha una, rodona,
amagada entre galets,
com si fos un gat poruc
que s'oculta entre cabdells.

La seva solitud la fa tresor
i la col.loca al final de la llista
en l'ordre de desaparició
dels elements del plat.

S'enfonsa la cullera
i la pilota fa submarinisme,
s'esmuny entre els cigrons,
que la miren com si fos una germana gran.

La patata és tallada
i cada cop que la cullera pica contra el plat,
la pilota fa un petit saltironet,
apareixent com un gripau a l'estany.

Un a un van marxant els galets,
deixant l'esfèric mos sense amagatall.
Només queda aquell líquid blanc,
per on ara neda sense entrebanc.

De sobte, el plat s'inclina.
La sopa va desapareixent,
però la pilota s'aferra a caure
com un salmó nedant a contracorrent.

Al plat ja només queda ella.
La pilota.
Única.
Sola.

Sembla un planeta
d'una curiosa galaxia culinària,
girant dins l'òrbita
formada dins el plat.

Quan s'atura, la miro,
l'agafo amb els meus dos dits
i me la menjo.
Fins aquí la seva solitud i la meva gana.

El Drapaire

solitud

Estic sola, vaig néixer sola i moriré sola.

Hi ha persones que no toleren la solitud i sempre estan buscant consol en els altres i passen el temps en diàlegs buits, com si la figura dels altres, l'amistat d'aquests o les converses els salvarà dels moments crítics o de quan estem en decadència.

Perquè encara que vulguem allunyar-nos d'ella, encara que estiguem en la presència dels altres, sempre estem sols. Els nostres pensaments són individuals perquè la nostra ment permanentment està deserta, i això si ho reflexiones és molt tenebrós i ens aterra.

En canvi, hi ha dels que ho accepten perquè, al cap i a la fi, forma part de nosaltres mateixos i la gent la convida i la fa seva. Fins i tot, de vegades la trobem a faltar, perquè és tan nostra que si no la tenim no ens sentim completament alliberats.

Ocasionalment, tenim la necessitat d'estar sols perquè la solitud ens fa lliures, ens deixa sentir i actuar com som.

El que passa és que de vegades l'aïllament ens fa sentir tan a gust que arriba a ser incòmode tenir la presència dels altres i fugim per estar sols. Però l'impuls social que tenim per conviure en societat ens fa experimentar diferents situacions socials que hem d'aprendre a gestionar per ser acceptats.

Així i tot, només hem de tenir en compte que la solitud sempre forma part de nosaltres, és molt comuna avui dia, però cadascú l'accepta o la rebutja de manera diferent.

LES TRES FASES DE LA SOLITUD

Una nena passeja pel carrer principal de la seva ciutat. Tot està fosc. Ella només porta unes botes de color vermell i una jaqueta groga que la protegeixen de la tempesta. La nena no sap què fer, ni tampoc sap com ha arribat a aquest moment: només sent que ha de seguir una llum que veu al fons del carrer. Té la necessitat de seguir cap endavant, sempre cap endavant, per aconseguir el seu objectiu. Ella està envoltada de silenci i només s'escolten els seus pensaments cridant que no pari.

La nostra protagonista de sobte veu que ha canviat d'escenari. Mira al seu voltant i veu que està en plena mar. Però no es fixa en el paisatge preciós que admiren els seus ulls: aigües cristalines on es veuen els peixos nedant amb tranquil·litat, el cel net i ple d'ocells junts, en família. No. Només veu la llum al final d'aquest paisatge. Segueix caminant a peu sense aturar-se.

Veu que ha canviat l'escenari una altre vegada. Ara sí que es fixa en el paisatge. Perquè és impossible no fixar-se. És una gran serralada el que té enfront dels seus ulls. Pensa en no passar aquest gran repte perquè es sent molt petita i no té a ningú per ajudar-la. La serralada és molt gran i haurà de fer el doble d'esforç per aconseguir passar-la. Però comença a caminar perquè encara veu aquesta llum al final del camí.

Ja està. Ho ha aconseguit. Ja ha acabat el gran desafiament de la serralada. Està molt cansada, vol aturar-se.

Però sent que encara no ha acabat tots els seus reptes. I així és. Es dona compte que ara el seu gran estímul és un desert. Per aconseguir el seu objectiu, la llum, haurà de traspasar un camí on sempre els seus peus, petits i dèbils, s'enfonsaran. Ella sola sempre haurà de fer l'esforç per poder quedar-se a la superfície. Sense que la sorra la engoleixi a l'interior del desert. Aquest desafiament és el més difícil perquè ja és el tercer repte que la nena ha de superar. Cada dia sembla que és sempre el mateix, perquè només veu sorra dia rere dia, duna rere duna. També el desert és on estan més present els seus pensaments, és el paisatge més solitari de tots i sent la necessitat de retirar-se del seu objectiu. Però la nena continua el seu objectiu, la llum al final dels reptes.

Finalment, la nena veu que està a molt poca distància de la llum. Surt ràpidament d'aquell infern anomenat desert i amb els ulls tancats traspassa la llum.

La nena nota com uns braços la envolten i com un sentiment familiar la traspassa. Mira cap amunt i veu als seus pares mirant-la amb adoració.

Ja no es sent sola. Ara sent que sí que és a casa.

I així, és com m'imagino que és **la solitud**.

CRISTINA LOZANO
3rE

-SIN TI-

En el día más alegre de mi vida,
una tormenta todo se llevó
incluyéndote a ti,
el amor de mi vida.

Te arrastró hacia la mar
y no te dejó ni respirar.

Sentí que el mundo cayó sobre mi
y yo me caía sobre el mundo.

Me sentí como un niño,
sin luz con miedo.

De la nada, apareciste con tú linterna
y me salvaste del inmenso vacío e incertidumbre.

La bandurria suena
y tú te tienes que marchar.
Eso solo significa nuestro final
y una grandiosa soledad.

Ángel

NATASHA BRETÓN
4tA

Caos

Llegaste cuál tornado, arrasando todo lo que estaba a tu paso, sin llegar a tener en cuenta lo que podías ocasionar en mí. La sonrisa al verte, la sensación de seguridad, tus abrazos cálidos cual rayo de sol, en un instante se han convertido en un vacío y una soledad abrumadora que me acompaña y sigue atormentándome pese a estar a tu lado.

Siempre imaginé que tendría más tiempo, tiempo para asimilar la fugacidad de los momentos, al igual que la rapidez con la que la gente cambia y se transforma en su verdadera forma, su verdadera persona y sus verdaderas intenciones.

No fue tu culpa, ni la mía. Enamorarme de hecho creo que estaba escrito, al igual que nuestro final, impredecible para nosotros pero visible para el resto. El frío se hace presente en los lugares en los que reíamos y en donde quedaron aquellas risas, que sanaban poco a poco mis heridas.

A pesar de tu distancia, te recuerdo como la melodía que escucharía durante el resto de mis años. Noto como te desvaneces lentamente, alejándote con la misma sonrisa con la que me enamoré, para finalmente recibir a mi antigua compañera: soledad.

Let me see your face

Let me be honest
I'm so worried about you
because you act like a forest.
So quiet in your room

You don't hang out with your friends,
you don't do sports anymore.
You have to go to school as other students.
Please, tell me if you feel low

I'm asking you to open the door
I haven't seen your eyes, son.
I understand that it can hurt.
But you should stand up

I know that being alone feels save,
but you have to fight your fears
I just want to give you a hug,
and say "Everything will be alright"

Blanesina

Marina Pérez Torres
3er E

RAIN AND ME by Moonlight

Rain. That name has been around my thoughts lately and I know why. I had never really thought about what happened, I was just a child and I had other worries. But now that I am also going through something similar, I think I understand better that little girl of only twelve years old who I once thought I knew.

A few years ago, I went to school with her. Rain was cheerful, helpful and sociable. She always got the best grades and did all the work perfectly. I never had a close relationship with her, but she was always there if I needed anything. One day she stopped coming to school. I mean, it wasn't all at once. At first she only missed one or two hours, but then she didn't show up all day. I guess you don't know anyone perfectly, even if you think you do. My classmates and I were worried, and we wondered where this cheerful and intelligent girl was. None of us dared to ask, for fear of the answer we might be given.

Weeks went by and one evening they took us to the theatre. We were confused and didn't know what was going on. There were rumours in every corner of the room. As soon as the director appeared, the voices quieted. That afternoon, finally, we were told what had happened to Rain. I remember every word she said, they were burned into my mind, and it is a speech that now I repeat daily in my mind:

- You probably know what you are doing here. You've noticed that Rain has been missing a lot. All of us have problems. Some of us show them in public, but others choose to hide them. Rain is not going through a good time, and, until she is better, she will not be coming to school. We hope that all of you will support her to make the situation easier for her.

I supposed that that only was a try to explain to children how the world works, and what was happening with Rain.

Now I understand these words. When I entered school, I felt that I needed everyone's acceptance. I didn't really know why, but if all the people of my curse liked me, I felt better. I started to pretend to be someone I wasn't. Depending on the person who I was with, I acted differently. I basically lied to everyone just to be

likeable. I was so inside of my world of liking everyone and I didn't realise I was losing the main person of my life. Me.

Years went by and I started to hide myself. I didn't feel well, I wasn't going to school and I didn't go out with anyone. I even stopped to talk with my mum and dad. I only told them, every morning, that I hadn't had the sufficient courage to go to school. I had a fear of what people would think about me, what I would do if I said something ridiculous, what they were going to say. I didn't notice that the only opinion, the most important, that matters is mine.

At first my parents understood me, but then they weren't satisfied with that excuse and started to ask me what happened. At the beginning, I only answered their questions with monosyllables, like yes or no. But then I opened myself to them and I started to talk about it. They offer me the possibility to go to a specialist. I accepted. My psychologist helped me a lot, I am so thankful for her. I talked with my best friend Mia again, and she made me think about everything that happened in my life.

Even that I stopped to talk to her, I didn't tell her what I was going through and I didn't spend time with her. The first time I saw her again was one of the best moments of my life. She came to me, running, and hugged me very strongly. I couldn't even breathe! From that moment, I knew she was going to be one of the most important people in my life.

Now that a few months have passed, I realise what happened. In our lives, we only need ourselves to survive. The other people are only complements of our story. I don't say that they aren't important, but they are less important than ourselves. In that moment of my life, I was alone. But I would never be alone again, because I have the most important person in my life, me, and I'm never going to lose myself again. I hope Rain thinks and does the same.

FRANCÈS-PROSA: LA CHAISE

L'alarme sonne, rin rin rin, le bouton de remettre à plus tard me semble très attrayant, j'appuie dessus sans hésiter. L'alarme s'arrête. J'entends l'horloge de la cuisine, tic tac tic tac...

- Félicitations! - Crie maman avec un cadeau à la main.

J'ouvre les yeux comme s'ils étaient en fer, ils sont lourds.

- Allez, ouvrez-le.

Le papier traîné par mes doigts rompt le silence de la pièce. C'est un playmobil qui me ressemble plus qu'à moi-même.

- Merci, ce n'était pas nécessaire.
- Allez, tu dois t'habiller car la famille attend chez papy ! - Dit-il tendrement.

Quand j'ai secoué le sommeil et mis tous les vêtements dont j'ai besoin pour éviter d'attraper un rhume, je sors avec ma mère jusqu'à la voiture.

Il nous attend allongé dans son lit. Il s'illumine et nous emmène dans la maison de grand-père où cousins, oncles, grands-parents et autres parents que je ne connais pas du tout attendent mon arrivée avec des millions de cadeaux.

Quand on a fini, j'embrasse tout le monde, y compris un homme à moustache que je ne connais pas du tout, ils ont déménagé de placer et j'ai embrassé Roger deux fois. Je prends ma chaise et me place devant la file de cadeaux qui m'attend. Un vélo, une poupée d'une série, un crayon avec mon nom dessus, des baskets jaunes (que le chien de la tante a déjà détruites en tombant par terre) et d'autres cadeaux qui ne servent à rien et qui ne font que remplir les placards.

Toutes les chaises sont occupées sauf celle devant moi, personne n'ose s'asseoir, tout le monde la regarde mais tu leur manques, c'est pour ça qu'elle est toujours là. Ils ont mis ton fleur du gâteau comme vous l'aimez, plutôt, vous l'avez aimé. Tu me manques papa. Maman ne parle de rien, elle ne veut pas se souvenir de toi, mais je sais que chaque nuit elle pleure pour toi.

Grand mère a amené toute la famille, mais je me sens seule, il ne manque que toi, et je m'installe dans une pièce où j'écoute ma respiration. Il me manque une partie de moi, tu me manques.

Que dois-je faire? Que faire pour ne pas penser à toi à chaque fois que je vois la nuit tachée d'étoiles ? Ou votre vélo ? La tante prétend que ce n'est rien, mais elle s'est retournée pour vous demander si vous voulez du gâteau. Grand-mère regarde votre

chaise, hypnotisée dans votre vide. Le petit cousin ne comprend pas, il demande à sa mère et elle le fait taire pour qu'on ne l'écoute pas. Le grand-père se tait, avec un regard perdu et un faux sourire qu'il fait soudain quand on lui parle. Ils regardent vos photos, espérant trouver quelque chose, une réponse à leurs questions.

Vous nous avez laissés seuls. Qu'allons nous faire maintenant? La solitude nous a pris au dépourvu et maintenant nous allons nous y habituer en tant que membre de la famille.

Contacontes

LUCÍA MONTERO 3'B

Anonimus.com

"The Mistery"

Last year, when I was camping in the forest with my friends, I got lost. When I realized I was alone, I thought for one second I was going to die.

I was walking, because at that moment I didn't know what I was going to do. When I was exploring it I found a car with one person in it. I got closer, that car was terrifying because it was dark and the person in there was dead. At that moment, I got paralyzed but 5 minutes later I decided to run away. After 6 hours I didn't know what I was going to do, I was alone in my own thoughts. 4 days before I had been diagnosed with depression and anxiety, and at that moment I only wanted to die in that forest, "nobody will know" I said to myself. So, I went to a bridge, I was going to do it.

In that moment, I didn't feel anything. When I was going to jump, someone yelled at me. She saved my life, she was a 9 years old girl who didn't understand what was happening. The name of the girl was Ariel and she took me to her house. I was crying and she gave me soup because I was freezing. For once in my life I felt like home, for once in my life someone cared about me and I felt so comfortable around her. I spent the rest of my life with Ariel and her parents and I became the happiest person in the world.

SASHA PALAU 4tD

New rose

by ... ?

Feeling lonely is one of the worst feelings you can't have. Special days like Saint George because you have nobody to buy a rouse or a book.

Many years ago I had a partner. We used to celebrate every special day as Saint Valentine's day, our anniversary and, of course, Saint George's day. I miss her every minute of every day but I miss her more on days like today, 23rd of April. She loved red roses so I bought her the most beautiful red rose every year. I also bought her another one and I used to give it to her the next day, just to surprise her and make her smile. She also loved reading so I never missed the opportunity to buy her a book. Her favorite genres were drama and romance. She really was a dreamer and I loved that trait about her. She also had gifts for me. She used to buy me a book. Of course she knew which were my favorite books: suspense and thriller. She always had to switch off the light so I couldn't read another page. We used to laugh a lot about it.

Remembering those moments makes me feel sad and lonely but I think I was so lucky. Not everybody can say they've known true love and I can say it without a doubt.